

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Krzysztof Wiak (przewodniczący)

SSN Janusz Niczyporuk (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Pastuszko

w sprawie ze skargi P. W.

przeciwko Związkowi

w przedmiocie skargi na orzeczenie Związku z 5 stycznia 2023 r. sygn. [...]

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 12 listopada 2025 r.

skargi kasacyjnej skarżącej od wyroku Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim z 1 grudnia 2023 r., sygn. [...]

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Trybunał Arbitrażowy ds. Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim (dalej: „Trybunał” lub „Trybunał Arbitrażowy”) wyrokiem z 13 listopada 2023 r., [...] (dalej: „wyrok” lub „zaskarżony wyrok”), działając na podstawie art. 45a ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 2003 r. o sporcie (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 1488 z późn. zm.; dalej: „ustawa o sporcie”) oraz art. 1 ust. 2 i art. 83 ust. 1 pkt a/ Statutu Trybunału Arbitrażowego ds. Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim, po rozpoznaniu sprawy ze skargi P. W. (dalej: „Skarżąca”) przeciwko Związkowi (dalej: „Z.”) na orzeczenie Z. z 5 stycznia 2023 r., [...] (dotyczącego orzeczenia Komisji Wyróżnień i Dyscypliny Z. z 4 listopada 2021 r.; dalej: „orzeczenie z 5 stycznia”),

oddalił w całości skargę Skarżącej, zaś uiszczony wpis tymczasowy w kwocie 5 000 (słownie: pięć tysięcy złotych, zero groszy) złotych uznał za ostateczny, który w całości przypadł Trybunałowi Arbitrażowemu.

Trybunał Arbitrażowy wydał zaskarżony wyrok w następującym stanie faktycznym. Z.. orzeczeniem z 4 listopada 2021 r., [...] (dalej: „orzeczenie z 4 listopada 2021 r.”), uznał Skarżącą za winną popełnienia czynu polegającego na usiłowaniu oszustwa przy grze [...] w trakcie IV rundy turnieju A festiwalu „[...] łączą pokolenia” w U. 17 sierpnia 2020 r. Za wskazany czyn wymierzono Skarżącej karę dyscyplinarną dyskwalifikacji czasowej w wymiarze 2 lat. Na poczet wymierzonej kary został zaliczony okres stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego zawieszenia nałożonego 17 sierpnia 2020 r. Wykonanie pozostałej części kary zawieszono na okres próby wynoszący 2 lata.

Przyczyną wymierzenia kary była następująca okoliczność. Komisja Wyróżnień i Dyscypliny Z.. ustaliła, że podczas trwania IV rundy Międzynarodowego Turnieju [...] w U., 17 sierpnia 2020 r. uczestniczące w nim zawodniczki (K. D. i A. K.) zgłosiły sędziom podejrzenie korzystania przez Skarżącą z niedozwolonej pomocy zewnętrznej w trakcie rozgrywania partii. Sędzia główny uznał zgłoszenie za uprawdopodobnione i rozpoczął czynności kontrolne. Przed rozpoczęciem kontroli osobistej (mającej się odbyć w osobnym pomieszczeniu z udziałem Skarżącej oraz świadków: M. W., J. P., Ł. B. i J. F.), co najmniej dwukrotnie potwierdziła ona posiadanie w swojej torebce urządzenia elektronicznego.

Od powyższego orzeczenia z 4 listopada 2021 r., Skarżąca pismem z 19 listopada 2021 r. wniosła odwołanie zaskarżając je w całości. W wyniku jego rozpoznania Zarząd Z.., działając jako organ dyscyplinarny drugiej instancji 5 stycznia 2023 r. w sprawie o sygn. akt [...] (dalej: „orzeczenie z 5 stycznia”), wydał orzeczenie, w którym na podstawie § 24 ust. 1a Regulaminu Z.. zatwierdził orzeczenie z 4 listopada 2021 r.

Skarżąca skargą z 14 lutego 2023 r. zaskarżyła orzeczenie z 5 stycznia 2023 r., zaskarżając je w całości oraz podnosząc zarzut naruszenia przepisów postępowania, tj. „(...) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie całkowicie dowolnej, sprzecznej ze wskazaniami wiedzy oraz logicznego

rozumowania oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (...), co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, poprzez uznanie, że obwiniona dopuściła się zarzucanych jej czynności”. Formułując taki zarzut, Skarżąca wnosiła o uniewinnienie od zarzucanego jej przewinienia.

Rozpoznając skargę Trybunał Arbitrażowy stwierdził, że przeprowadzone przed nim postępowanie nie wykazało zasadności zarzutów Skarżącej, jakoby orzeczenie z 5 stycznia 2023 r. obarczone było wadą polegającą na obrazie „(...) art. 7 k.p.k. w z w. z art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie całkowicie sprzecznej, dowolnej, sprzecznej ze wskazaniem wiedzy oraz logicznego rozumowania oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (...), co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, poprzez uznanie, że obwiniona dopuściła się zarzucanych jej czynności (...)”. Trybunał wyjaśnił następnie, że Skarżąca uchybienia, które skutkować miałyby błędnymi ustaleniami faktycznymi poszukiwała w wadliwej, ponieważ sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenie dowodów, w tym przede wszystkim zeznań świadków w osobach M. W., K. D., H. G., M. W. (zarzut obrazu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.).

Odnosząc się do powyższego, Trybunał przyjął (uwzględniając m.in. wskazywany w skardze wyrok Trybunału z 3 kwietnia 2019 r., [...]), że postępowanie dyscyplinarne winno „cechować się gwarancjami analogicznymi jak istniejące w postępowaniu karnym”. Trybunał dokonał oceny rozstrzygnięcia zawartego w orzeczeniu z 5 stycznia 2023 r. na podstawie standardów wynikających z przepisów k.p.k., stosowanych odpowiednio w sprawach dyscyplinarnych (art. 28 ust. 2 Statutu Trybunału). Uwzględniając wysoki stopień zawłości rozpoznawanej sprawy zdecydował się bezpośrednio przesłuchać w trybie stacjonarnym Skarżącą oraz istotnych w sprawie świadków w osobach: M. W., J. P., J. S., A. Ś., A. K. oraz K. D.. Nie przesłuchał jednak zawnioskowanego przez obrońcę Skarżącej świadka P. D., który w postępowaniu wewnątrzwiązkowym był jej obrońcą. Trybunał wyjaśnił następnie, że postępowanie przed nim nie przybiera za cel ponownej, autonomicznej i oderwanej od postępowania wewnątrzwiązkowego oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, ponieważ zmierza ono do weryfikacji prawidłowości procesu ewaluacji dowodów dokonanej przez organ drugiej instancji orzekający w sprawie

dyscyplinarnej w ramach związku sportowego, przez pryzmat kryteriów wskazanych w art. 7 k.p.k., przy jednoczesnym zbadaniu, czy w toku oceny nie pominięto żadnego z istotnych dla sprawy dowodów.

Biorąc pod uwagę powyższe Trybunał stwierdził, że na kanwie przeprowadzonych dowodów organy należycie rozważyły, że brak było podstaw do podzielenia sygnalizowanych przez Skarżącą zastrzeżeń co do poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych stanowiących osnovę przypisania jej zarzucanego czynu. Trybunał uznał, że wbrew jej twierdzeniom, Zarząd Z.. dokonał swobodnej, w pełni respektującej treść art. 7 k.p.k., ewaluacji przeprowadzonych na rozprawie dowodów i na tej podstawie zrekonstruował prawidłowy stan faktyczny. W ocenie Trybunału zarzuty podniesione przez Skarżącą stanowiły w istocie polemikę z zaprezentowaną w orzeczeniu z 5 stycznia 2023 r. oceną materiału dowodowego, która skutkowała uznaniem jej za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na usiłowaniu oszustwa przy grze w [...]. Z tej perspektywy Trybunał zaznaczył, że: „Do uzasadnienia naruszenia standardów swobodnej oceny bądź interpretacji dowodów nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia, a konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo że takiego ustalenia nie poczyniono mimo, że z przeprowadzonych dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, względnie wykazanie, iż tok rozumowania sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawidłami logiki, czy zasadami wiedzy” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 17 maja 2023 r., II AKa 411/22, Lex Nr 3591335). Biorąc pod uwagę powyższe Trybunał Arbitrażowy uznał, że zarzuty zawarte w skardze nie odpowiadały tak zakreślonym standardom ich formułowania. Tym samym w jego ocenie należało orzec jak w wyroku.

Od powyższego wyroku Skarżąca wywiodła skargę kasacyjną, zaskarżając go w całości. Skarżąca zarzuciła wyrokowi Trybunały Arbitrażowego stosownie do treści przepisu art. 398³ § 1 k.p.c. naruszenie przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- 1) § 11 pkt. F Regulaminu Dyscyplinarnego, poprzez wymierzenie Skarżącej kary dyscyplinarnej dyskwalifikacji czasowej w wymiarze 2 lat, przy czym na podstawie § 21 ust. 1 pkt b/ Regulaminu Dyscyplinarnego Z.. (aktualnie obowiązującego) zawiesił wykonanie pozostałej części kary na okres próby wynoszący 2 lata, podczas gdy przepisy Regulaminu sprzed nowelizacji nie przewidywały możliwości zawieszenia wykonania kary. Tym niemniej nawet kara niższa, zaś z jednoczesnym zawieszeniem jej wykonania jawiła się jako niewspółmiernie wysoka i bardzo krzywdząca dla Skarżącej, co w konsekwencji doprowadziło to również do naruszenia § 134 nowego Regulaminu Dyscyplinarnego Z., poprzez orzekanie przez organ pierwszej i drugiej instancji zarówno na podstawie starego, jak i nowego Regulaminu, który powstał po wydarzeniach z U. z 2020 r.;
- 2) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nienależyte rozważenie zarzutów skargi Skarżącej, a w konsekwencji niewystarczające wyjaśnienie stanowiska w pisemnym uzasadnieniu wyroku Trybunału Arbitrażowego, przejawiające się w szczególności przez niewystarczające wyjaśnienie powodów nieuwzględnienia przez Organ zarzutów skargi wskazujących na naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., zarzucające dokonanie całkowicie dowolnej, sprzecznej ze wskazaniami wiedzy oraz logicznego rozumowania oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, jednostronną, dowolną i powierzchowną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jak również z rozstrzygnięciem niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionej, tj. w szczególności:
 - a) zaakceptowanie przez organ orzekający naruszenia przez Sędziów Turnieju w U. działu III części B ust. 4 ppkt a/ przepisów F., dotyczących wykrywania i zapobiegania oszustwom w sporcie [...], przyjętym na kongresie F. w B. (A.), poprzez niepoinformowanie przez sędziów o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań wobec Skarżącej, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia ze względu na brak możliwości uświadomienia sobie przez świadków konsekwencji prawnych formułowanych przez nich oskarżeń, co

skutkowało możliwością złożenia zeznań niepolegających na prawdzie, a zarazem dających asumpt do przeprowadzenia czynności kontrolnych, poprzez odpowiedniego sędziego turnieju w U.;

- b) brak pouczenia małoletniej wówczas Skarżącej o uprawnieniach i obowiązkach dotyczących obwinionej osoby małoletniej;
- c) niezasadne uznanie, że dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu, chociażby z badania wariograficznego sporządzonego przez biegłego sądowego K. W., z zeznań świadka prof. K. R. oraz oceny statystycznej rozgrywanych partii nr I-IV dokonanej przy pomocy metody prof. K. R. jawiło się w niniejszej sprawie jako zbędne, o nikłej wartości dowodowej, podczas gdy prawidłowa analiza niniejszej sprawy prowadzi do wniosku, iż dowody te jawiły się jako niezwykle istotne dla właściwego, merytorycznego zakończenia sprawy;
- d) lakoniczne wyjaśnienie powodów nieuwzględnienia przez Trybunał zarzutów skargi wskazujących na naruszenie przepisów prawa procesowego, a w konsekwencji brak dostatecznego uzasadnienia, dlaczego w ocenie Trybunału Skarżącej przypisano winę za zdarzenie z 16 sierpnia 2020 r., podczas gdy w toku postępowania zaistniały poważne wątpliwości co do rzeczywistego jego przebiegu, wskazujące na brak jej zawinienia;
- e) brak wyjaśnienia wszelkich okoliczności warunkujących uznanie, że Skarżąca w sposób nieuprawniony posiadała telefon komórkowy, a co za tym idzie ażeby dopuścić się korzystania z dopingu elektronicznego, a w konsekwencji brak rozważenia wszelkich okoliczności sprawy, podczas gdy zgodnie z przepisami postępowania karnego mającymi zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym, gdy środek odwoławczy wniesiony został na korzyść obwinionego, organ w granicach zaskarżenia powinien skontrolować wyrok pod kątem wszystkich przyczyn odwoławczych;
- f) oceny zeznań świadka sędziego M. W., który nie wykluczył w swoich depozycjach, że Skarżąca mogła wyrażać wolę dobrowolnego przeszukania jej osoby, szczególnie w sytuacji gdy sama zawodniczka zeznała, iż zmanifestowała taką wolę, nawet bez obecności opiekuna

prawnego, co skutkowało błędnym uznaniem, że odmówiła ona przedstawienia zawartości swojej torebki, co było równoznaczne z brakiem chęci podjęcia pełnej współpracy w celu wyjaśnienia zarzutów;

- g) oceny depozycji złożonych w toku sprawy przez K. D., w szczególności w sytuacji braku spójności w zeznaniach świadka, wielokrotne zmienianie opisu okoliczności dotyczących przebiegu zdarzenia, co podważało jej wiarygodność i obiektywność, jak również zbagatelizowanie faktu, że świadek była rywalem Skarżącej w turnieju, a co za tym idzie jej zeznania winny być oceniane z dużą dozą ostrożności;
- h) niezasadne negowanie faktu, że świadek K. D. obecna była na zapleczu sali gry podczas czynności kontrolnych przeprowadzanych wobec Skarżącej, podczas gdy z jasnych, spójnych i pewnych jej wyjaśnień wynikało, że świadek obecna była podczas całego przebiegu zdarzenia, a obecność ta jawiła się jako niedopuszczalna, wywierająca wobec Skarżącej dodatkową presję emocjonalną, co istotne okoliczność ta potwierdzona została również w oświadczeniu sędziego dyrektora turnieju Ł. B.;
- i) oceny zeznań świadków H. G. i M. W., poprzez pominięcie przytaczanych przez nich okoliczności dotyczących przebiegu czynności kontrolnych, w szczególności faktu, że sędziowie nie chcieli przeszukać Skarżącej, bowiem nic nie wiedzieli jak to zrobić zgodnie z obowiązującymi przepisami;
- j) dowolną ocenę przebiegu czynności inspekcji torebki Skarżącej przez sędziów J. P. i M. W. (w szczególności zbagatelizowanie oświadczenia sędziego P. z 16 sierpnia 2020 r. akapit 4 i oświadczenia M. W. z 16 sierpnia 2020 r. pkt 4), wskazujących, że czynność przeszukania w istocie nie została przeprowadzona, a w konsekwencji inne urządzenie rzekomo znajdujące się w jej torebce nie mogło zostać ujawnione.

Biorąc pod uwagę powyższe, Skarżąca stosownie do treści przepisu art. 398⁴ § 1 pkt. 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. wniosła o uwzględnienie skargi kasacyjnej i uchylenie wyroku Trybunału Arbitrażowego w całości oraz przekazanie

sprawy do ponownego rozpoznania. Skarżąca wniosła nadto o zwolnienie jej od opłaty sądowej od skargi kasacyjnej w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm prawem przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać m. in. oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości, czy w części (pkt 1), przytoczenie podstaw kasacyjnych wraz z ich uzasadnieniem (pkt 2) oraz wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (pkt 3). Elementy te mają dla skargi charakter konstrukcyjny, a ich brak nie podlega usunięciu. Spełnienie powyższych wymogów formalnych wymaga także zapewnienia ich koherencji merytorycznej (zob. np. postanowienia SN: z 21 kwietnia 2021 r., IV CSK 58/21; z 24 czerwca 2021 r., V CSK 168/21; z 29 października 2021 r., V CSK 31/21 i I CSK 83/21). Należy przy tym zauważyć, że wskazanie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie stanowią dwa oddzielne elementy skargi pozostające ze sobą w nierozłącznym związku.

Powołanie podstaw wymaga wskazania przepisów, które zostały naruszone wskutek wydania zaskarżonego orzeczenia, oraz postaci tego naruszenia. Samo wyliczenie w skardze kasacyjnej przepisów prawa, bez bliższego określenia, co konkretnie w stanowisku sądu i z jakiego powodu skarżący uważa za naruszenie prawa, nie czyni jednak zadość pojęciu wskazania podstawy kasacyjnej. Mając na uwadze, że ustawowy opis podstaw kasacyjnych ma charakter abstrakcyjny, skarżący powinien wypełnić te podstawy konkretną treścią wypływającą z okoliczności sprawy, w której wydano zaskarżone orzeczenie. Tym samym wymagania tego nie realizuje ograniczenie się do powtórzenia brzmienia art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. lub posłużenie się ogólnikowymi sformułowaniami stwarzającymi wątpliwości interpretacyjne co do treści i zakresu zarzutów wypełniających daną podstawę kasacyjną (zob. postanowienia SN z 10 stycznia 1997 r., II CKN 21/96, i z 19 lutego 1997 r., III CZ 4/97).

W celu sprostania temu wymaganiu konieczne jest zatem nie tylko precyzyjne wskazanie, które przepisy, oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) aktu prawnego, zostały naruszone, ale także na czym polegało dane naruszenie oraz jakie następstwa wywołało dla wyniku sprawy. W ten sposób strona wnosząca skargę kasacyjną precyzuje przedmiot i kierunek kontroli kasacyjnej, którym Sąd Najwyższy jest związany - z zastrzeżeniem badania z urzędu przyczyn nieważności postępowania przed sądem drugiej instancji) (art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c.). Konieczność wskazania podstaw, na których zostaje oparte zaskarżenie orzeczenia, jest konsekwencją ograniczenia ram postępowania kasacyjnego i związanego z tym zakresu kognicji Sądu Najwyższego, sprawującego nadzór judykacyjny nad działalnością orzeczniczą sądów powszechnych w ramach określonych przepisami prawa procesowego. Sąd Najwyższy - jako sąd kasacyjny - nie jest uprawniony do samodzielnego tworzenia lub dokonywania konkretyzacji zarzutów kasacyjnych i do przeprowadzania wykładni skargi w celu poszukiwania określonych podstaw kasacyjnych, jak również precyzowania za skarżącego uchybień, jakich miał się dopuścić sąd odwoławczy. Działanie takie byłoby niedopuszczalne nie tylko z tej przyczyny, że mogłoby okazać się niezgodne z intencją oraz rzeczywistymi zamierzeniami strony wnoszącej skargę, lecz dlatego, że mogłoby prowadzić do powstania wątpliwości co do roli Sądu Najwyższego w sporze toczącym się między przeciwnikami procesowymi, dążącymi do ochrony przeciwstawnych interesów. Powyższe prowadzi do wniosku, że ogólnikowe zarzuty naruszenia przepisów prawa, w szczególności poprzestające na wyliczeniu przepisów nie mogą być przedmiotem oceny Sądu Najwyższego, a skarga kasacyjna, której podstawy nie zostały należycie skonkretyzowane podlega odrzuceniu (zob. np. postanowienia SN z 24 lutego 1998 r., I CKN 518/97, i z 6 maja 2022 r., II CSKP 529/22).

Ponadto, w przypadku podstawy kasacyjnej z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., zarzut powinien obejmować oprócz przytoczenia właściwych jednostek redakcyjnych aktu prawnego wskazania na formę ich naruszenia, tj. błędną wykładnię albo niewłaściwe zastosowanie, jak również wyjaśnienie istoty błędu popełnionego przez sąd drugiej instancji. W przypadku zarzutu błędnej wykładni prawa materialnego wyjaśnienie takie powinno przybrać formę rekonstrukcji normy

nieprawidłowo wywiezionej z danych przepisów i wskazania jej rzeczywistej treści, a w razie zarzutu błędnego zastosowania prawa - opisaną, z jakich przyczyn skarżący uważa, że zrealizowała się hipoteza normy, której dyspozycji sąd nie zastosował, względnie zaszła sytuacja odwrotna.

W niniejszej sprawie wniesiona skarga kasacyjna nie spełnia przedstawionych powyżej wymagań. Ograniczenie się przez Skarżącą do wypunktowania przepisów prawa, które w jej ocenie doznały naruszenia, stanowi jedynie pozorne sformułowanie podstawy kasacyjnej. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego poszczególne zarzuty powinny bowiem być przedstawione szczegółowo (zob. np. orzeczenia z 21 grudnia 1934 r., C.III. 321/34 i z 10 stycznia 1935 r., C 2152/34). Najpierw trzeba wówczas zauważyć, że wadliwie sformułowano ogólny zarzut: „stosownie do treści przepisu art. 398³ § 1 k.p.c. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucam naruszenie przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy”. Skarżąca nie rozróżniła bowiem w nim rodzajów form naruszenia prawa, wskazując niestety łącznie, że naruszenia prawa miały jej zdaniem „istotny wpływ na wynik sprawy”, gdy chodzi o wymienione przez Skarżącą przepisy prawa materialnego i procesowego. Podczas, gdy jest to alternatywa rozłączna i takie wskazanie form naruszenia prawa w skardze kasacyjnej jest niedopuszczalne. Zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego może bowiem dotyczyć albo błędnej wykładni przepisu, albo jego niewłaściwego zastosowania, co wynika wprost z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. Uzupełniając wcześniejsze wywody, należy wskazać, że błędna interpretacja (wykładnia) prawa materialnego polega na mylnym zrozumieniu treści zastosowanego lub niezastosowanego (z powodu przyjętego kierunku wykładni) przepisu. Ta postać naruszenia obejmuje także ustalenie treści ogólnych pojęć prawnych. Dlatego nie jest możliwe naruszenie prawa materialnego jednocześnie przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Dopiero niewłaściwa wykładnia danego przepisu może w konsekwencji doprowadzić do jego błędnego zastosowania bądź niezastosowania. Zatem można powiedzieć, że niewłaściwe zastosowanie prawa materialnego dotyczy prawidłowego odniesienia normy prawa materialnego do stanu faktycznego. Innymi słowy, wadliwa subsumcja polega na błędnym zakwalifikowaniu ustalonego

stanu faktycznego do zakresu zastosowania normy prawnej. W związku z tym odwołanie się ogólnie do naruszenia „§ 11 pkt f Regulaminu Dyscyplinarnego”, bez wskazania czy chodzi o naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, należy ocenić jako niespełniające oczekiwanego wymogu. Z kolei zarzut naruszenia przepisów postępowania musi bezpośrednio wskazywać, że mógł on mieć istotny wpływ na wynik sprawy, co tym razem wynika wprost z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Stąd podniesienie nienależytego rozważenia zarzutów musi wówczas być przedstawione w kontekście wpływu na wynik sprawy. Brak tego kontekstu uniemożliwia za każdym razem uwzględnienie podnoszonego w ten sposób zarzutu naruszenia przepisów postępowania. Wobec powyższego odwołanie się ogólnie do naruszenia tym razem „art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k.”, bez precyzyjnego wyjaśnienia jego wpływu na wynik sprawy, a tylko podniesienie nienależytego rozważenia zarzutów Skarżącej przed Trybunałem Arbitrażowym, należy ocenić jako również niespełniające oczekiwanego wymogu.

Należy również podkreślić, że ustawodawca, wprowadzając przymus adwokacko-radcowski, postawił skardze kasacyjnej wysokie wymagania profesjonalne, wśród tych wymagań jest prawidłowe przytoczenie podstaw oraz ich uzasadnienie (zob. np. wyrok SN z 29 marca 2006 r., IV CSK 165/05, nie publ).

W związku z tym skarga kasacyjna podlega odrzuceniu z uwagi na niespełnienie wymagań formalnych skargi kasacyjnej określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.

[r.g.]